

Презъ тѣзи боеве българскитѣ дългобойни топове можаха да обстрелватъ цѣлия градъ. Съ нѣколко гранати бѣ ударена голѣмата джамия султанъ Селимъ II. На много мѣста изъ града се дигаха пожари, но населението и войската бързо ги изгасваха.

При обсадата земаха участие и нѣколко български аероплани.

На 21 ноемврий достигна въ Одринъ вестъ, че между султана и българския царъ се направило *примирие*. Започнаха се преговори за *миръ*.

Превземане на Одринъ

Избраха се пратеници отъ страна на турцитѣ и отъ страна на съюзницитѣ (българи, гърци, черногорци и сърби) и всички отидоха въ Лондонъ да свържатъ съ турцитѣ миръ. Преговоритѣ се продължиха много. Българитѣ искаха да получатъ Одринъ заедно съ цѣлата околностъ по линията отъ гр. Мидия на Черно море до устието на р. Марица. Турцитѣ не се съгласяваха. Така се изгуби времето напразно чакъ до 21 януарий 1913 г.

Като се умориха да чакатъ, българитѣ решиха да превзематъ Одринъ. Очитѣ на цѣлъ свѣтъ бѣха обърнати къмъ този укрепенъ градъ. Едни казваха, че българитѣ не ще могатъ да превзематъ толкова якитѣ крепости и, ако нападнатъ, ще си счупятъ главата. Други, които познаваха храбростъта и волята на българския войнъ, отговаряха: нека да се даде заповѣдь за пристѣпъ и ще видите, що ще стане.

Генералъ Ивановъ, който отколе настояваше да се превземе крепостъта, започна съ радостъ да се готви.